

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyděšený kalous

Žuzana Pospíšilová
ilustrovala Žuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyděšený kalous

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Nové příběhy se šťastným koncem
Vyděšený kalous – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Vyděšený kalous

Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Text © Zuzana Pospíšilová, 2022

Illustrations © Zuzana Slánská, 2022

Cover photos © Dionisvera; Andris Tkacenko; Phant / Shutterstock.com

Publikace vznikla ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody.

ISBN tištěné verze 978-80-253-5762-0

ISBN e-knihy 978-80-253-5786-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5787-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5785-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro paní Marii, Vladislava s Kateřinou a jejich
malého kloučka Tasíka a také pro všechny
milovníky a ochránce přírody.*

Pro štěstí

Vladislav a Kateřina se vzali teprve nedávno, i když bylo oběma už dlouho jasné, že k sobě prostě patří. Katka pracovala jako právnička a Vladislav, kterému od dětství říkali také Slávek, byl rehabilitační lékař. Ten ví, jak má správně vypadat lidská páteř a jak napravit bolesti zad, které dokážou člověka potrápit bez ohledu na věk. Oběma ale byla společná láska k přírodě. Po práci si vždycky vyšli na procházku někam do zeleně. Dýchali čerstvý vzduch, obdivovali běžné i vzácné

rostliny a cestou si všímali všeho živého a zajímavého.

„Podívej, tenhle strom má dutinu ve tvaru srdce,“ upozornila svého muže Katka.

„Možná je to strom lásky,“ žertoval Slávek.

„Tak ho obejmeme a třeba nám zajistí lásku až do konce života,“ navrhla Katka.

Slávek se nejprve rozhlédl, jestli se na ně někdo nedívá, aby nebyl za blázna. Když zjistil, že jsou v lesoparku na kraji města úplně sami, přitiskl se k mohutnému kmeni a rozpažil ruce. Katka udělala totéž z druhé strany. Když se jejich ruce spojily, oba pocítili jemné brnění. To je přimělo se usmát.

„A je to tady,“ prohlásila Katka.

„Co?“ nechápal Slávek.

„Přece láska,“ řekla se smíchem Katka.

Slávek se taky začal smát, ale jen proto, že jeho manželce přistál na triku pozdrav od nějakého ptáka.

„To se dělá, nezdvořáku?“ vykřikla a zvedla hlavu, aby zjistila, který pták to byl.

„To máš pro štěstí,“ vtipkoval Slávek.
„Jednou mě takhle pokakal holub před zkouškou z anatomie. A jako jeden z mála jsem ji zvládl.“

Protože byl Slávek džentlmen, sundal si košili a nabídl Katce, aby si ji oblékla místo ušpiněného trika. Sám šel domů jen v tílku.

Když procházeli pěšinou okolo louky, Slávka napadlo natrhat kytici lučního kvítí, aby své ženě udělal radost.

„Jen jednu,“ upozornila ho, když jí došlo, co má v plánu. „Ať zbude něco pro včely a motýly. Ti potřebují květiny víc než já,“ dodala na vysvětlenou.

Když jí Slávek podal kopretinu, hezky mu za ni poděkovala.

Přestože měli oba hlavu v oblacích, nezapomněli se koukat pod nohy. Katka si

všimla čtyřlístku, a tak ho chtěla utrhnout a později ho vylisovat pro štěstí, ale nakonec k tomu nedošlo. Uviděla totiž velkého černého brouka.

„Jejda, koukni na něj. Chudáček,“ pronesla soucitně a ukázala na střevlíka obráceného krovkami dolů a nožičkami nahoru. Bylo na první pohled jasné, že se dostal do potíží. „Musíme mu pomoci!“ dodala okamžitě.

Katka chtěla na střevlíka sáhnout rukou, ale Slávek ji zastavil. „Počkej! Když se střevlík cítí ohrožený, může na tebe vystříknout obsah svých střev. Další košili už pro tebe nemám!“ řekl a rozhlédl se kolem sebe. V momentě našel klacík, kterým pak střevlíka opatrně obrátil. Brouk musel být skoro vyčerpaný, ale přesto se ihned rozběhl a během chvilky zmizel ve vysoké trávě.

„Musím se přiznat, že teprve teď mi došlo, že střevlík dostal jméno podle střev,“ řekla Katka. „Nikdy předtím mě to nenapadlo.“

„Tak aspoň v něčem jsem ti mohl být užitečný,“ odvětil se smíchem Slávek.

„Tohle se mi moc líbí,“ prohlásila Katka.

„Co?“ zeptal se nechápavě Slávek.

„Zachraňovat zvířátka.“

„Tak to ses minula povoláním. Měla jsi být raději veterinářkou než právničkou,“ zasmál se Slávek.

„Ale být právničkou se mi taky líbí. A být tvojí ženou se mi líbí ještě víc,“ dodala s úsměvem a na důkaz svých slov Slávka políbila.

Domů se oba vraceli spokojení, s úsměvem na tváři a dobrou náladou a večer usínali s pocitem, že se jim dnešní den opravdu vydařil.

Zachráněné žížaly

Dny ubíhaly jeden za druhým a díky povinnostem, které bylo potřeba plnit, si byly podobné jako vejce vejci, ale odpolední procházky v nich chybět nesměly. Vynechali je, jedině když bylo opravdu špatné počasí. Katka i Vladislav při nich čerpali energii, kterou pak vydávali v náročné práci. Pokaždé se jim venku podařilo spatřit něco zajímavého, nebo dokonce pomoci nějakému zvířeti.

Někdy i několika najednou, jako zrovna dnes. Bylo právě po dešti a na chodnicích,

cestičkách i pěšinkách ležely obrovské kaluže – památka na silný a vytrvalý déšť.

„Podívej na toho vrabce. On se v té kaluži snad vykoupal,“ postřehla Katka.

Než se Slávek stačil vzpamatovat, vrabec byl dávno pryč. Zato si všiml žízal, které sebou mrskaly nejen v mokrému blátě, ale také ve vodě.

„Víš, že žízala se může ve vodě udusit? Dýchá totiž celým povrchem těla. Když hodně prší a země je nasáklá vodou, vyleze raději na povrch, aby se neudusila.“

„Ale tady ta je přímo v kaluži, chudinka. Nemůžeme ji tam jen tak nechat, vždyť se udusí a utopí!“ spráskla ruce Katka a hned začala hledat klacík, kterým by mohla začít žízaly z vody vytahovat.

Vladislav svou ženu chvíli jen pobaveně pozoroval, ale když viděl, s jakým zápalem se do zachraňování žízal pustila, přidal se. Jejich

